

Daniels bok – Nummer åttio

Slutet och början på synerna: Ellen Whites sista öppna syn år 1884 och dess betydelse

Jeff Pippenger

2024-02-13

År 1884 hade Ellen White sin sista öppna syn. Den gavs i Portland, Oregon. Hennes första öppna syn gavs år 1844 i Portland, Maine. Jesus illustrerar alltid slutet på en sak genom dess början.

”Det dröjde inte länge efter tidens förbigång, år 1844, förrän min första syn gavs åt mig. Jag besökte fru Haines i Portland, en kär syster i Kristus, vars hjärta var förenat med mitt; vi var fem, alla kvinnor, som stilla knäböjde vid familjealtaret. Medan vi bad kom Guds kraft över mig, såsom jag aldrig förut hade känt den.

”Det tycktes mig vara omgivet av ljus, och jag tycktes stiga allt högre och högre upp från jorden. Jag vände mig om för att söka efter adventfolket i världen, men kunde inte finna dem, då en röst sade till mig: ’Se igen, och se litet högre upp.’ Då lyfte jag blicken och såg en rak och smal stig, högt uppkastad över världen. På denna stig färdades adventfolket mot staden som låg vid stigens borte ände. Bakom dem, vid stigens början, var ett klart ljus uppsatt, och en ängel sade mig att detta var ’midnattsropet’. [SE MATTEUS 25:6.] Detta ljus lyste längs hela stigen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava.

”Om de höll sina ögon fästa på Jesus, som var strax framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev några trötta och sade att det ännu var långt kvar till staden, och de hade väntat sig att redan ha kommit in i den. Då brukade Jesus uppmuntra dem genom att höja sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus som svepte över adventskarans led, och de ropade: ’Halleluja!’ Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt. Ljuset bakom dem slocknade, så att deras fötter lämnades i fullständigt mörker, och de snavade och förlorade målet och Jesus ur sikte och föll av stigen ned i den mörka och ogudaktiga världen där nere.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

I den sex band långa biografen över Ellen White, skriven av hennes sonson Arthur L. White, återger han ett uttalande som John Loughborough framförde vid Generalkonferensens möte år 1893.

”Loughborough sade, när han höll ett anförande vid Generalkonferensens möte nio år senare: ”Jag har sett syster White i syn omkring femtio gånger. Första gången var för omkring fyrtio år sedan ... Hennes sista öppna syn var 1884, på lägermötesplatsen i Portland, Oregon.” Ellen White Biography, volym 3, 256.

Hon skulle fortfarande få drömmar och syner efter 1884, men de syner som inträffade offentligt upphörde exakt fyrtio år efter att de hade börjat, och både den första och den sista öppna synen ägde rum i städer med namnet Portland. Den första staden låg på Förenta staternas östkust, den

sista staden låg på västkusten. Somliga kanske vill hävda att detta faktum inte betyder något mer än en mänsklig tillfällighet, och andra kanske skulle hävda att syftet med öppna syner hade uppfyllts, så Herren lät dem upphöra efter fyrtio år.

Den verkliga orsaken är den tilltagande olydnaden och upproriskheten mot den profetians gåva som hade givits åt den milleritiska rörelsen.

”Efter det att jag kom till Oakland var jag nedtyngd av en känsla av tillståndet i Battle Creek, och jag var svag, maktlös att hjälpa er. Jag visste att otrons surdeg var verksam. De som åsidosatte Guds ords klara befallningar åsidosatte också vittnesbörden, vilka manade dem att ge akt på det ordet. Medan jag förra vintern besökte Healdsburg var jag mycket i bön och tyngd av ängslan och sorg. Men Herren drev vid ett tillfälle tillbaka mörkret medan jag var i bön, och ett stort ljus fyllde rummet. En Guds ängel stod vid min sida, och det tycktes mig som om jag var i Battle Creek. Jag var i era rådslag; jag hörde ord uttalas, jag såg och hörde sådant som, om Gud så ville, jag önskar kunde utplånas ur mitt minne för evigt. Min själ blev så sårad att jag inte visste vad jag skulle göra eller säga. Vissa saker kan jag inte nämna. Jag blev tillsagd att inte låta någon få veta något om detta, ty mycket återstod ännu att bli uppenbarat.

”Jag blev tillsagd att samla det ljus som hade givits mig och låta dess strålar lysa fram för Guds folk. Detta har jag gjort genom artiklar i tidningarna. Under månader steg jag upp klockan tre nästan varje morgon och samlade de olika ämnen som hade skrivits ned sedan de två senaste vittnesbörden gavs mig i Battle Creek. Jag skrev ned dessa ting och skyndade att sända dem till er; men jag hade försummat att ta rätt vård om mig själv, och följden blev att jag dukade under under bördan; mina skrifter blev inte alla färdiga för att nå er vid Generalkonferensen.

”Åter, medan jag var i bön, uppenbarade Herren sig. Jag var återigen i Battle Creek. Jag befann mig i många hus och hörde era ord kring era bord. Enskildheterna har jag nu ingen frihet att återge. Jag hoppas att aldrig bli kallad att nämna dem. Jag hade också flera högst slående drömmar.

”Vilken röst vill ni erkänna som Guds röst? Vilken kraft har Herren i beredskap för att rätta era fel och visa er er väg sådan den är? Vilken kraft att verka i församlingen? Om ni vägrar att tro förrän varje skugga av ovisshet och varje möjlighet till tvivel är undanröjd, kommer ni aldrig att tro. Det tvivel som kräver fullkomlig kunskap kommer aldrig att ge vika för tron. Tron vilar på bevisning, inte på demonstration. Herren kräver att vi lyder pliktens röst, när det runt omkring oss finns andra röster som manar oss att följa en motsatt väg. Det kräver allvarlig uppmärksamhet från vår sida för att urskilja den röst som talar från Gud. Vi måste stå emot och övervinna böjelsen och lyda samvetets röst utan förhandling eller kompromiss, så att dess maningar inte upphör och vilja och impuls tar herraväldet. Herrens ord kommer till oss alla som inte har stått emot hans Ande genom att besluta oss för att inte höra och lyda. Denna röst hörs i varningar, i råd, i tillrättavisningar. Den är Herrens ljusbudskap till sitt folk. Om vi väntar på starkare kallelser eller bättre tillfällen, kan ljuset dras tillbaka, och vi lämnas i mörker.” Testimonies, band 5, s. 68.

Syster White klargjorde att om fortsatt uppror mot hennes tjänst som profetissa kom till uttryck, kunde ”ljuset dras tillbaka”, och den laodiceiska adventismen skulle ”lämnas i mörker”. År 1915

drogs ljuset tillbaka. Gud var då liksom nu fullt förmögen att uppväcka en profet eller profetissa närhelst Han väljer att göra det. Han uppväckte Elisha att följa efter Elia, men ingen levande profet uppväcktes efter 1915, ty Herren hade ”dragit tillbaka ljuset”.

När det gäller syster Whites drömmar och syner fanns det tre perioder. Den första perioden omfattade fyrtio år, då syner inträffade offentligt, för ändamål som hade att göra med att befästa gåvan i sinnena hos dem som var närvarande när synerna inträffade. Från 1884 och fram till hennes död 1915 gavs sedan syner och drömmar som fortfarande var till uppbyggelse för Guds folk, men de gavs i enskildhet. Den tredje perioden började 1915 och gav beviset för att det laodiceiska adventismen befann sig i avfallets mörker.

Det forntida Israel illustrerar det moderna Israel, och under den period av fullt utvecklat uppror som representeras av Eli och hans två söner, Hofni och Pinehas, fanns ”ingen öppen syn”. Orsaken var deras grova olydnad och upproriskhet. Gud förändras inte.

”Ytterligare en varning skulle ges till Elis hus. Gud kunde inte stå i förbindelse med översteprästen och hans söner; deras synder hade, likt ett tjockt moln, avskärmat hans helige Andes närvaro. Men mitt i ondskan förblev barnet Samuel troget mot himlen, och budskapet om fördömelse över Elis hus var Samuels kallelse som den Högstes profet.

”HERRENS ord var sällsynt i de dagarna; ingen öppen syn fanns. Och det skedde vid den tiden, när Eli låg på sin plats, och hans ögon hade börjat bli skumma, så att han inte kunde se; och innan Guds lampa slocknade i HERRENS tempel, där Guds ark var, och Samuel hade lagt sig för att sova, att HERREN kallade på Samuel.” Eftersom barnet antog att rösten var Elis, skyndade han till prästens bädd och sade: ”Här är jag; du ropade på mig.” Svaret blev: ”Jag ropade inte, min son; gå och lägg dig igen.” Tre gånger kallades Samuel, och tre gånger svarade han på samma sätt. Då blev Eli övertygad om att den hemlighetsfulla kallelsen var Guds röst. Herren hade gått förbi sin utvalde tjänare, den vithåriga mannen, för att tala med ett barn. Detta var i sig självt en bitter men välförtjänt tillrättavisning för Eli och hans hus.” Patriarker och profeter, 581.

I avfallet i Elis hus fanns ingen öppen syn, ty Herrens ord var ”sällsynt” i de dagarna. Det hebreiska ord som översatts med ”sällsynt” betyder ”ovanligt”. Från 1844 till 1884 gavs ”öppna syner” åt den laodiceiska adventismen. Detta fastställdes först i den filadelfiska milleritrörelsens historia, och år 1856 började man urskilja att den filadelfiska rörelsen hade övergått i den laodiceiska rörelsen, men de öppna synerna fortsatte, ty Gud är långmodig och barmhärtig.

Sedan, år 1863, började upprорот mot de grundläggande sanningarna, men de ”öppna synerna” fortsatte fram till 1884. Därefter inträffade en förändring. I Hesekiel kapitel åtta framställs de fyra styggelserna såsom tilltagande till sin karaktär. År 1884 representerar det nära avslutandet av den första generationen och början av den andra generationen. Adventhistorien dokumenterar att år 1881, och därefter åter år 1882, inträffade två betydelsefulla tillväxter i upprорот.

År 1881 skrev Generalkonferensens president (George Butler) och publicerade en serie artiklar i Review and Herald, i vilka han hävdade att vissa delar av Bibeln var mer inspirerade än andra delar, och vid slutet av sina artiklar identifierade han faktiskt vissa delar av Bibeln som inte var

inspirerade. Därefter, år 1882, började Uriah Smith, en ledare för förlagsarbetet och vid den tiden även ledare för utbildningsarbetet, att lära att när syster White visades framtida förutsägelser eller den heliga historien från det förflutna, var hennes ord inspirerade, men han hävdade att när hon påpekade församlingsmedlemmars personliga brister, då var det endast hennes mänskliga åsikt.

År 1881 förde Satan, genom kyrkans president, en öppen attack mot auktoriteten hos King James Bible, och året därpå förde ledaren för utbildnings- och förlagsverket en liknande attack mot auktoriteten hos Profetians Ande. Från 1884 är vittnesbördet att det i dessa dagar inte fanns någon öppen syn. Från 1863 till 1881 hade upproret trappats upp till att omfatta Bibeln och Profetians Ande och representerade inte längre endast ett förkastande av grundvalarna.

De fyra styggelser som framställs i Hesekiel kapitel åtta fullbordas av de äldste männen, vilka representerar Jerusalems ledarskap, vilket började som en laglig kyrkoorganisation i form av laodiceisk adventism år 1863. Vid den tidpunkten publicerades en artikel i Review and Herald, som vissa historiker tillskriver James White, även om dokumentationen kring artikeln i själva verket i högre grad pekar på Uriah Smith som den verkliga författaren. Hur det än må vara med den saken, blev förbannelsen mot återuppbyggandet av Jeriko tydligt uppfyllt genom James White, och Uriah Smith var den person som skapade den förfalskade 1863 års karta. År 1881 införde Generalkonferensens president artiklar i Review and Herald som argumenterade mot Bibelns fulla auktoritet, och året därpå inledde Uriah Smith ett angrepp mot Profetians Andens auktoritet.

De gamla män som skulle vara väktarna gick i spetsen för ett öppet angrepp som började med ett angrepp på de grundläggande sanningar som framställs i Millers dröm och illustreras på Habackuks två tavlor. Därifrån började de angripa Bibelns och Profetians Andes två vittnen. Under samma tidsperiod (tidigt 1880-tal) började ledaren för hälsoverket, John H. Kellogg, att introducera panteismens spiritualism för kyrkans ledarskap. År 1881 lades James White till vila, och syster White befann sig mitt i ett tilltagande uppror från ledarskapet inom kyrkans utbildnings-, hälso- och politiska struktur.

Det budskap som hade anlänt år 1856, vilket var det ökade ljuset över de "sju tiderna", och även budskapet till Laodicea, hade blivit förkastat, och Herren avsåg att upprepa just detta budskap vid Generalkonferensen i Minneapolis år 1888, genom det budskap som framlades av äldsterna Jones och Waggoner. Deras budskap var inte något nytt budskap, och när de som motsatte sig deras budskap tilltalades av syster White identifierade hon att rebellerna menade att deras motstånd mot Jones' och Waggoners budskap utgjorde deras ansvar att försvara de gamla landmärkena, som också är de gamla grundvalarna. Deras uppror uppenbarade att de år 1888 inte längre förstod vad grundvalarna var, nämligen att de grundläggande sanningarna representerar Kristi rättfärdighet. I sammanhanget av landmärkena och William Millers regler sade hon:

Vi bör själva veta vad som utgör kristendom, vad som är sanning, vad den tro är som vi har mottagit, vad Bibelns regler är — de regler som har givits oss från den högsta auktoriteten. Det finns många som tror utan ett skäl på vilket de kan grunda sin tro, utan tillräckliga bevis beträffande sakens sanning. Om en tanke framförs som överensstämmer med deras egna förutfattade meningar, är de genast beredda att ta emot den. De resonerar inte från orsak till

verkan; deras tro har ingen verklig grund, och i prövningens stund kommer de att finna att de har byggt på sanden.

”Den som nöjer sig med sin egen nuvarande ofullkomliga kunskap om Skrifterna och menar att denna är tillräcklig för hans frälsning, vilar i ett ödesdigert självbedrägeri. Det finns många som inte är fullständigt rustade med bibliska argument, så att de kan urskilja villfarelse och fördöma all den tradition och vidskepelse som har utgivits för att vara sanning. Satan har infört sina egna föreställningar i tillbedjan av Gud, för att han må fördärva enkelheten i Kristi evangelium. Ett stort antal som gör anspråk på att tro den närvarande sanningen vet inte vad som utgör den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga—Kristus i er, härlighetens hopp. De menar att de försvarar de gamla vägmärkena, men de är ljumma och likgiltiga. De vet inte vad det innebär att inväva i sin erfarenhet och äga kärlekens och trons verkliga kraft. De är inte flitiga bibelstudenter, utan lata och ouppmärksamma. När meningsskiljaktigheter uppstår beträffande Skriftens ord, avfaller dessa, som inte har studerat med ett bestämt syfte och inte är fasta i fråga om vad de tror, från sanningen. Vi bör inskräpa hos alla nödvändigheten av att flitigt forska i den gudomliga sanningen, så att de må veta att de vet vad som är sanning. Somliga gör anspråk på stor kunskap och känner sig nöjda med sitt tillstånd, när de inte har större nit för verket, inte mer innerlig kärlek till Gud och till de själar för vilka Kristus dog, än om de aldrig hade känt Gud. De läser inte Bibeln [för att] tillägna sig märgen och fetman för sina egna själar. De känner inte att det är Guds röst som talar till dem. Men om vi vill förstå frälsningens väg, om vi vill se strålarna från rättfärdighetens Sol, måste vi studera Skrifterna med ett bestämt syfte, ty Bibelns löften och profetior utgjuter klara strålar av härlighet över den gudomliga återlösningsplanen, vilka stora sanningar inte klart förstås.” The 1888 Materials, 403.

Detta uttalande är hämtat från hennes vittnesbörd under perioden kring 1888, och hon visar att rebellerna bygger en grund på sand, fastän de inte vet det. Hon säger: ”Ett stort antal som bekänner sig tro den närvarande sanningen, vet inte vad som utgör den tro som en gång överlämnades åt de heliga—Kristus i er, härlighetens hopp. De menar att de försvarar de gamla råmärkena, men de är ljumma och likgiltiga.” Hon identifierar dem som fortfarande varande i det laodiceiska tillståndet, ty de är ”ljumma”. Och hon identifierar ”den tro som en gång överlämnades åt de heliga—Kristus i er, härlighetens hopp.” Kristus är evighetens klippa, och såsom evighetens klippa representerar han juvelerna i Millers dröm.

”Varningen har kommit: Ingenting får tillåtas komma in som skulle rubba den trosgrund på vilken vi har byggt allt sedan budskapet kom 1842, 1843 och 1844. Jag var med i detta budskap, och sedan dess har jag stått inför världen, trogen det ljus som Gud har gett oss. Vi avser inte att ta våra fötter från den plattform på vilken de sattes, medan vi dag för dag sökte Herren i innerlig bön och sökte efter ljus. Tror ni att jag skulle kunna ge upp det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara såsom Evighetens klippa. Det har väglett mig allt sedan det gavs.” Review and Herald, 14 april 1903.

Hon identifierar en viktig verklighet hos rebellerna, som var Hesekiels forntida män, när hon säger: ”De resonerar inte från orsak till verkan.” De ogudaktiga kan inte eller vill inte resonera från orsak till verkan. Verkningsen av Generalkonferensens möte 1888 var så upprorisk att syster White beslöt

att lämna, men hennes änglavägledare befallde henne att hon måste stanna och nedteckna den parallella historien om Koras, Datans och Abirams uppror. De forntida männens uppror var verkningen, och orsaken var förkastandet av det laodiceiska budskapet som anlände med det tilltagande ljuset om ”de sju tiderna” år 1856 och sedan eskalerade till upproret mot grundvalarna 1863, vilket därefter ledde till angreppet först på Bibeln och sedan på Profetians Ande, tillsammans med införandet av Kelloggs spiritualism.

Naturligtvis har de forntida männens historieskrivare genom historien övertäckt de sanningar som är förknippade med upproret med skräp, traditioner, seder och fablers anrättningar, ty de som deltar i den sortens uppror försöker alltid dölja bevisen.

Ve dem som söker dölja sina rådslag djupt för Herren, vilkas gärningar sker i mörkret, och som säger: Vem ser oss? och vem känner oss? Jesaja 25:19.

De män som Jesaja tilltalar i versen är de som han identifierar som ”de bespottande män som råda över detta folk i Jerusalem”, och är samma forntida män som skulle vara folkets väktare i Hesekiel, kapitel åtta. I Hesekiels vittnesbörd, vid den andra styggelsen, som utmärker adventismens andra generation, besvarar de de frågor som Jesajas bespottande män ställer: ”ty de säga: Herren ser oss inte; Herren har övergivit jorden” (Hesekiel 8:12).

Ett ”ve” uttalas över de historiska revisionister som försöker skyla över sanningen om det uppror som ledde fram till och ägde rum år 1888.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Jag måste tala till er med avseende på mötena i Minneapolis. Vid ett tillfälle beslöt jag att lämna mötet, därför att jag såg och kände den starka motståndanda som rådde. Jag kunde inte för ett ögonblick erkänna den ande som verkade med en behärskande makt över broder Morrison och broder Nicola. Jag kan inte för ett ögonblick hysa något tvivel om av vilken ande ni var. Det var förvisso inte Guds Ande, och för att ni inte skulle fortsätta i detta bedrägeri skriver jag nu till er.

”Natten efter det att jag hade beslutat att inte stanna längre i Minneapolis, i en dröm eller en syn om natten — jag kan inte med säkerhet säga vilketdera — förde en person med högväxt, myndigt yttre fram ett budskap till mig och uppenbarade för mig att det var Guds vilja att jag skulle stå kvar på min pliktpost och att Gud själv skulle vara min hjälpare och uppehålla mig att tala de ord som Han skulle ge mig. Han sade: ’Till detta verk har Herren uppväckt dig. Hans eviga armar är under dig. Vid detta möte kommer beslut att fattas till liv eller till död; inte så att någon behöver gå förlorad, men andlig stolthet och självtillit kommer att tillsluta dörren så att Jesus och kraften från Hans Helige Ande inte får tillträde. De skall få ännu en möjlighet att befrias från villfarelse och att omvända sig, bekänna sina synder och komma till Kristus och bli omvända, så att Han skall hela dem.’”

Han sade: ”Följ mig.” Jag följde min vägvisare, och han förde mig till de olika hus där bröderna hade sina hem, och han sade: ”Hör de ord som här talas, ty de är skrivna i minnesboken, och dessa ord skall ha en fördömande kraft över alla som tar del i detta verk på ett sätt som inte är efter vishetens ande ovanifrån, utan efter den ande som inte kommer

ovanifrån, utan är nerifrån.”

”Jag lyssnade till ord som uttalades, ord som borde få var och en av dem som yttrade dem att skämmas. Sarkastiska anmärkningar fördes från den ene till den andre, och deras bröder A. T. Jones, E. J. Waggoner och Willie C. White, liksom jag själv, gjordes till åtlöje. Min ställning och mitt arbete kommenterades öppet av dem som i stället borde ha varit sysselsatta med att ödmjuka sina själar inför Gud och bringa sina egna hjärtan i ordning. Det tycktes finnas en besynnerlig dragningskraft i att grubbla över inbillade oförrätter och över fantasifulla föreställningar om deras bröder och deras arbete, vilka saknade varje grund i sanningen, och i att tvivla samt tala och skriva bittra ting som en följd av skepticism, ifrågasättande och otro.”

”Sade min vägledare: ’Detta är uppskrivet i böckerna såsom riktat mot Jesus Kristus. Denna ande kan inte stå i samklang med Kristi Ande, sanningens Ande. De är berusade av motståndets ande och vet inte, lika litet som drinkaren, vilken ande som behärskar deras ord eller deras handlingar. Denna synd är på ett särskilt sätt en förnärmelse mot Gud. Denna ande liknar sanningens och rättfärdighetens Ande lika litet som den ande som drev judarna att sluta sig samman i en sammansvärjning för att tvivla, kritisera och bli spejare mot Kristus, världens Återlösare.’

”Min ledsagare sade mig att det hade funnits ett vittne till det kristuslösa talet, det pöbelaktiga tal som gav uttryck åt den ande som föranledde orden. När de gick in i sina rum kom onda änglar med dem, därför att de hade stängt dörren för Kristi Ande och inte ville lyssna till Hans röst. Det fanns ingen själens ödmjukelse inför Gud. Bönens röst hördes sällan, men kritik och överdrivna uttalanden och antaganden och gissningar och avund och svartsjuka och ont misstänkande och falska anklagelser var allmänt förekommande. Hade deras ögon öppnats, skulle de ha sett det som skulle ha skrämt dem, de onda änglarnas triumf. Och de skulle också ha sett en Väktare som hade hört varje ord och upptecknat dessa ord i himmelens böcker.”

”Jag blev då underrättad om att det vid denna tid skulle vara gagnlöst att fatta något beslut beträffande ståndpunkter i lärofrågor, om vad som är sanning, eller att förvänta någon anda av rättvis undersökning, eftersom det hade bildats en sammansvärjning för att inte tillåta någon förändring av uppfattningarna i någon punkt eller ståndpunkt som de hade mottagit, lika litet som judarna gjorde. Mycket sades till mig av min Vägledare som jag inte har frihet att skriva. Jag fann mig själv sittande uppe i sängen i en anda av sorg och bedrövelse, men också med en anda av fast beslutsamhet att stå kvar på min pliktpost till mötets slut och därefter invänta den Helige Andes anvisningar, som skulle säga mig hur jag skulle handla och vilken väg jag skulle följa.” The 1888 Materials, 277, 278.